

Man kan sagtens sige, man er parat til det, når man kender betingelserne, men det er jo ikke på den måde, vi kan sikre freden og stabiliteten i Europa. Vi er nødt til at sige, at politisk ønsker vi en udvidelse mod øst, og så må vi klare de praktiske problemer i de forhandlinger, der skal være, og i den måde, vi forbereder EU på.

Det er da meget muligt, at når man starter forhandlingerne om optagelse af de enkelte øst-europæiske lande, vil man sige, at der skal være nogle lange overgangsordninger og den slags, for at det kan lade sig gøre i praksis. Det må man finde ud af til den tid. Men det politiske signal, som Øst- og Centraleuropa og de baltiske lande har behov for, skal sendes, og det skuffer mig meget, at Fremskridtspartiet ikke er parat til at sende det i dag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Lad mig først sige til hr. Kent Kirk, at med hensyn til spørgsmålet om kompetenceafgrænsningen i EU har jeg opfattet Det Konservative Folkepartis signaler som noget nyt i forhold til tidligere, hvor man i forbindelse med afstemningerne om Maastricht-Traktaten i første omgang anbefalede folk at stemme for hele Maastricht-Traktaten og i anden omgang at stemme for Maastricht-Traktaten med de tolkninger, der lå i Edinburgh-Afgørelsen.

Jeg finder, at det er nye signaler, Det Konservative Folkeparti kommer med, og det bekræfter hr. Kent Kirk jo også, når han siger, at der er visse områder, som EU ikke skal blande sig i, og at noget bliver rullet tilbage. Det er klart, at for mig, der har anbefalet et nej ved de to afstemninger om Unionen, er det glædeligt at konstatere, at et parti, som anbefalede den fulde Maastricht-Traktat, nu siger, at der skal være nogle kompetenceafgrænsninger, der medfører, at noget må ruller tilbage. Det er meget, meget tilfredsstillende.

Med hensyn til spørgsmålet om de øst- og centraleuropæiske lande har jeg sagt ved en debat, vi har haft tidligere her i Folketinget, at Fremskridtspartiet principielt er tilhænger af en udvidelse af EU med de øst- og centraleuropæiske lande og de baltiske lande; men jeg bliver også nødt til at sige, at vi selvfølgelig ikke er tilhænger af en udvidelse for enhver pris.

Det er nødvendigt for os, at den folkelige opbakning til hele projektet fastholdes, og hvis det er sådan, at man bliver nødt til at indføre nogle ændringer i de institutionelle regler, som

gør, at den folkelige opbakning til projektet glipper, er Fremskridtspartiet ikke tilhænger af en udvidelse. Vi finder, det er vigtigere, at vi har et samarbejde, som har befolkningernes opbakning, end et samarbejde, som politikerne søger at udvide ud fra nogle overordnede hensyn, men med det resultat, at man mister den befolkningsmæssige opbakning til det.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Når Det Konservative Folkeparti så varmt kunne anbefale Maastricht-Traktaten, var det bl.a., fordi man her for første gang begyndte at fastlægge de områder, EU ikke skulle blande sig i. Op til Maastricht-Traktaten havde der alene været tale om at give Kommissionen kompetence på flere og flere områder, så man kunne få de europæiske markeder til at fungere og skabe lige konkurrencevilkår.

Men med Maastricht-Traktaten sker der for første gang det, at man vedtager artikler, hvor man siger, at her må der ikke stilles harmoniseringsforslag. Det gælder bl.a. på sundhedsområdet, kulturområdet og undervisningsområdet.

Man kan sige, at Maastricht-Traktaten i virkeligheden er det første skridt i retning af det, vi ønsker, og som skal udbygges yderligere ved den næste regeringskonference. Her skal vi prøve at identificere yderligere områder, hvor der ikke må ske harmonisering og ikke kan laves retsakter, men hvor man godt kan tilskynde til samarbejde. Det er faktisk det, jeg har sagt i min tale i dag, så man skal ikke se Det Konservative Folkepartis ændrede holdning som nogen diametral modsætning til det, der skete omkring Maastricht-Traktaten. Allerede her skete der en præcisering af de ting, jeg netop har beskrevet.

Må jeg også sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, at der er jo ingen, der i dag siger ja til udvidelse for enhver pris. Det er klart, at der skal foregå nogle forhandlinger, og når forhandlingsresultatet foreligger, skal man tage stilling til det på normal vis. Men det er vigtigt, at man sender det politiske signal ud om, at man for det første er parat til at ændre EU og få EU til at fungere på en sådan måde, at det kan bestå af 25 lande, og at man derefter også er parat til at tilskynde til det, som udenrigsministeren var inde på, nemlig at de lande, som skal optages på et eller andet tidspunkt, også kan forberede sig på det, samtidig med at vi selv forbereder os på det, så forhandlingerne kan fuldføres på en positiv måde. Kun på den måde kan vi sikre stabiliteten i Europa.